

Sygn. akt II KK 43/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **R-I.A.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 lutego 2018 r.,

w Izbie Karnej, wniosku Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. XVIII K [...], Sąd Okręgowy w W. uznał oskarżonego R. – I. A. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 9 sierpnia 2016 r.

Od tego wyroku Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł w dniu 29 stycznia 2018 r. kasację na korzyść skazanego podnosząc zarzut naruszenia art.17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Równocześnie odrębnym pismem z dnia 26 stycznia 2018 r. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o wstrzymanie wykonania

powyższego orzeczenia, bo uwzględnienie podniesionego w kasacji zarzutu wydaje się bardzo prawdopodobne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć, iż Sąd Najwyższy nie podziela podanego przez skarżącego argumentu za wstrzymaniem wykonania wyroku, tj. przekonania skarżącego o oczywistej zasadności kasacji. Zarzut podniesiony w kasacji wymaga bowiem wnikliwego, wszechstronnego rozważenia i wobec tego obecnie nie jawi się jako na tyle oczywiście trafny (nie przesądzając jednakże o ostatecznej jego ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Nadto Sąd Najwyższy nie dopatrzył się innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałoby wiązać się dla skazanego ze szczególnymi uciążliwościami. Wobec ich niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy

doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.